

15

δέκα
πέντε
ενάτου
δευτέρα

συναυλία

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΓΕΛΑΚΑΣ

“Όλα είναι δρόμος”

Ντίνος Σαδίκης
(μπαλαμά, κιθάρα)
Τίτος Καργιωτάκης
(ηλεκτρική κιθάρα, πλήκτρα)
Στάθης Αραμπατζής
(κιθάρα)
Χρήστος Χαρμπίλας
(κρουστά)

Το ταξίδι από το ροκ στα ρεμπέτικα το χιπ χοπ και την ηλεκτρονική μουσική, από τις Τρύπες και την ταξιδιάρια ψυχή στο σαράβαλο το σιγά μη κλάψω και τις διασκευές του Μάρκου Βαμβακάρη

Μουσικός, ποιητής, ηθοποιός ο Αγγελάκας δεν χρειάζεται συστάσεις και επίθετα κωλοπιστικά, έχει κάνει την κατάθεση του εδώ και χρόνια με τον λόγο και τη στάση του, έτσι αντί ένα τυπικό δελτίο τύπου σκεφτήκαμε να συνοψίσουμε με δικά του λόγια.

Την πολυσιδρή αυτή προσωπικότητα σαν μία ημιτελή μυθιστοριογραφική ιστορία.

«Γεννήθηκα και μεγάλωσα στη Νεάπολη της δεκαετίας του '60, μια φτωχοσυνοικία -τότε- της Θεσσαλονίκης. Θυμάμαι χαμόσπιτα, αλάνες και γειτονιές ανθρώπων δεμένων μεταξύ τους μέσα στην ανέχεια, να δουλεύουν, να γλεντάνε, να καυγαδίζουν, να μονοιάζουν, κι εμείς παιδιά -πολλά παιδιά- ξαμολημένα στους δρόμους να παίζουμε τα καλοκαίρια απ' το πρωί μέχρι το βράδυ, μέχρι να μας μαζέψουν με το ζόρι στο σπίτι. Διακατέχομαι κι εγώ από το σύνδρομο του χαμένου φτωχοπαραδείσου.

Από μικρός, όταν με ρωτούσαν «τι θέλεις να γίνεις;», σκεφτόμουν πως δεν ήθελα να γίνω τίποτα. Σιγά-σιγά όμως, όσο άκουγα αυτή την υπέροχη μουσική, καταλάβαινα πως ήθελα να ασχοληθώ μαζί της, να αφοσιωθώ σ' αυτήν και να βουτήξω μέσα της. Ήμουν αποφασισμένος και κάπου βαθιά μέσα μου σίγουρος ότι θα τα καταφέρω, παρ' ότι οι αντικειμενικές συνθήκες ήταν όλες σκληρά εναντίον μου.

Τη Νεάπολη το δεύτερο μισό της δεκαετίας του '70, υπήρχε μια ζωντανή -ας την πούμε- ροκ μουσική σκηνή. Εκεί γύρω ξεκινήσαμε με τον Καρρά να στήνουμε τις Τρύπες. Η συνέχεια για όσους μας αγάπησαν είναι λίγο πολύ γνωστή.

Τη δεκαετία '82-'92, με τον Μπάμπη Παπαδόπουλο πλέον στην κιθάρα, πεινώντας και διψώντας, ηχογραφήσαμε τρεις δίσκους και κάναμε αρκετά υπέροχα live σε περιορισμένα αλλά φανατικά ακροατήρια. Παρ' όλα αυτά, έκανα διάφορες δουλειές για να μπορώ να στέκομαι στα πόδια μου και να συνεχίζω: μάζευα σταφύλια στην Κρήτη, σερβιτόρος, DJ, εργάτης, μα πάντα στο βάθος μουσικός με πίστη, συνείδηση και ελπίδα.

Η φράση του Χένρι Μίλερ «Δεν πρόκειται ποτέ να μείνω μόνος, στη χειρότερη περίπτωση θα 'μαι με το Θεό» με σημάδεψε από έφηβο. Πάντα πορεύομαι με φίλους και φίλοι είναι αυτοί που μαζί κοιτάνε στο ίδιο σημείο του ορίζοντα και πηγαίνουν σκουντουφλώντας προς τα κει χαρούμενοι. Ο άντρας που διεγείρει τη δημιουργικότητά μου είναι ο φίλος. Η γυναίκα που διεγείρει τη δημιουργικότητά μου είναι ο έρωτας. Ή μήπως όλα είναι έρωτας; Άντε βγάλε άκρη.

Αν αγαπάς τη θάλασσα, δεν έχεις καιρό για νοσταλγία και η μουσική είναι θάλασσα. Πώς να βολευτείς σε έναν καναπέ στη μέση του ωκεανού;»

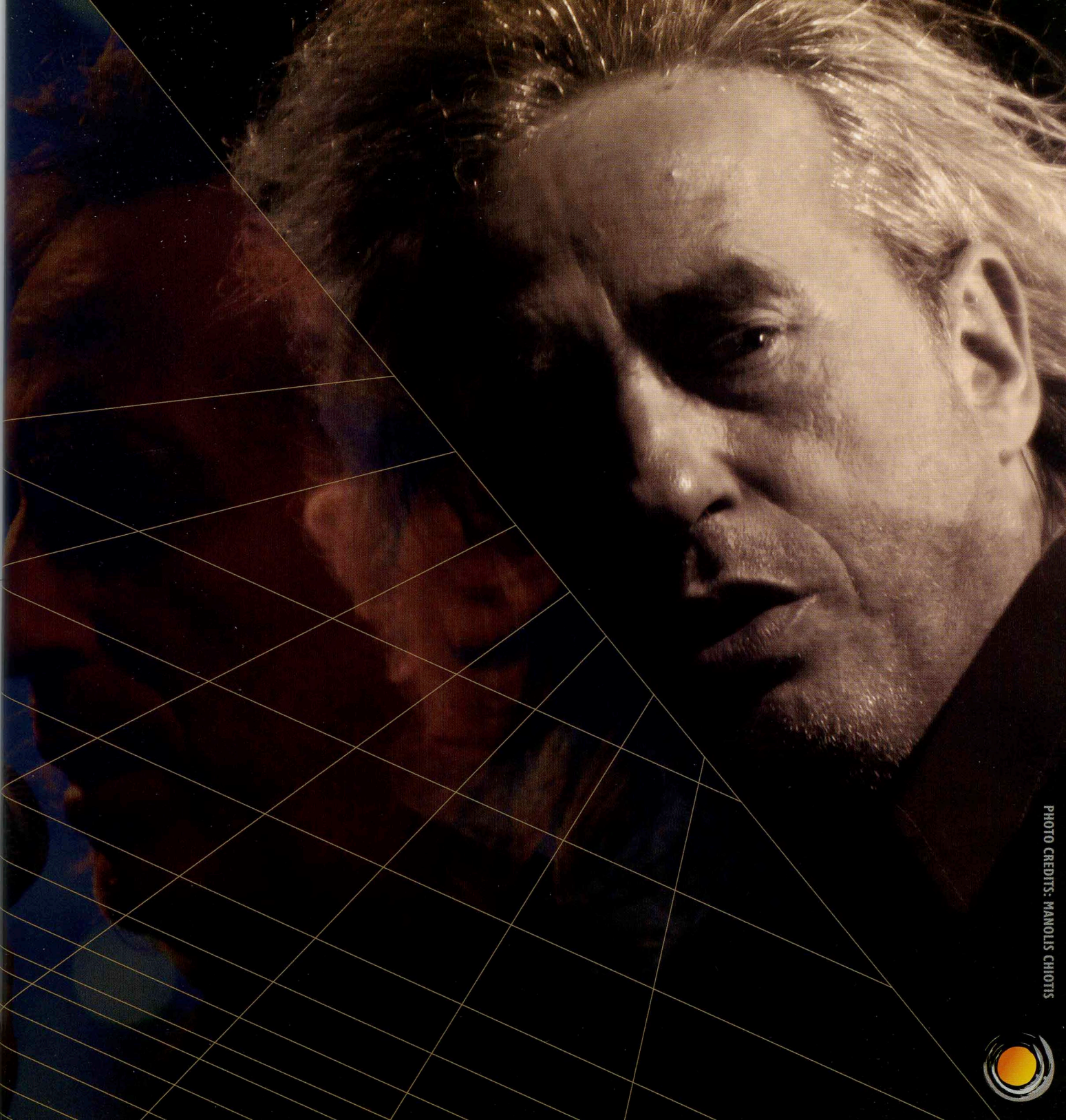

PHOTO CREDITS: MANOLIS CHIOTTIS

